

smør med en anden. Det kan jeg umulig anse for at være en rigtig Lovgivningsmaxime. Nei, de to Klasser af Forbrugere have Krav paa at behandles aldeles paa samme Maade. Og naar man vil gjøre gjældende: Ja, men det er jo kun for at beskytte mod Bedragerier i det huslige Liv, at vi gjøre det, vi varetage altsaa Forbrugernes Interesse, thi Folk vide ikke, at de spise Kunstsmør, de tro, at de spise Natursmør o. s. v. — saa vil jeg sige, at efter at vi nu her i et Par Maaneder i denne Sal have talt om Kunstsmør, og hele Landet ikke har talt om eller tænkt paa Andet end Kunstsmør, tror jeg nok, at det Begreb „Kunstsmør“ ogsaa efterhaanden er gaaet ind i de Spisendes Begreb, saa jeg tror nok, at man nu spørger sig for, hvad man egentlig faar. Det kan være, at Kunstsmørret for uogen Tid siden var mindre bekjendt, men nu tror jeg ikke, at der er Noget at klage over i saa Henseende, men at Kunstsmørret er overmaade vel bekjendt her i Landet. Nu siger man ogsaa: Ja, men naar Pigerne gaa i Byen, kunne de bedrage deres Fruer og komme hjem med Kunstsmør, skjøndt de ere sendte ud efter Natursmør. Ja, det er virkelig en Sag, der overmaade let ordnes, og som Detailhandlerne her i Landet meget let skulle faae Bugt med. Det er en vel bekjendt Sag, at saadanne Smaaavedragerier forsøges og somme Tider passerer, men det har man et ganske simpelt Middel imod. Man har i det her foreliggende Lovforslag forlangt, at ved Detailudsalg af Kunstsmør skal en Seddel følge med, der angiver det Solgte som Margarine. Det er en Bestemmelse, der ikke har stor Betydning, men derimod er der en anden, som aldeles ikke behøver at staa i nogen Lov, men som Detailhandlerne nok selv skulle sørge for; nemlig at, naar de udlevere Natursmør, de da altid lade en Seddel følge med paa, at det er Natursmør, de have solgt, og hvis den Seddel mangler, naar Pigen kommer tilbage, da maa hun gaa om igjen, saa den Slags Bedrageri kan man nok faae Bugt med. Nei, den Slags Argumenter kunne nu en Gang ikke slaa igjennem.

Jeg vender mig nu til de Vædringsforslag, som foreligge i denne Henseende, og til selve Lovparagrafen, saaledes som den foreligger. Jeg er temmelig klar paa, at den Bestemmelse, som staar i Loven, er uheldig affattet fra et rent Lovgivningsstandpunkt. Det hedder i § 7: „Den, der fabrikkerer, sælger, udfører eller indfører Kunstsmør, der har den for Meierismør almindelige Farve, straffes“ o. s. v. Jeg maa ganske dele alle de Betæneligheder, der ere fremsatte mod en

Paragraf af dette Indhold, thi den vil frembyde overordentlig store Betæneligheder i Anvendelsen. Ikke for den enkelte Domstol, paa ingen Maade, thi den enkelte Dommer vil, som den høitærede Minister bemærkede, slet ikke gjøre sig nogen Uleilighed med det; han vil forlange et saagtyndigt Skjøn, og dermed har han klaret Sagen. Falder dette Skjøn ud til, at det Stof, hvori der er iblandet fremmede Fedtstoffer, har den almindelige Smørfarve — godt! saa straffes den Paagjældende, og falder det ud i modsat Retning, straffes han ikke. Det kan den enkelte Dommer meget godt komme ud over. Men for Landet som Helhed vil det være en overordentlig uheldig Bestemmelse, thi vi maa vel huske paa, at der er 120 Jurisdiktioner her i Landet, og Enhver udbælger sine Saagtyndige ved en saadan Leilighed. Vi kunne altsaa alene af den Grund faae en Mængde forskjellige Skjøn om, hvad der er Natursmørrets almindelige Farve, og derved skulle vi jo Fabrikationen af Kunstsmør blot for enhver Vilkaarlighed og ethvert Chikaneri. Thi der kan jo aldeles ikke ligge en Fabrik i hver Jurisdiktion, som kan rette sig efter, hvad der i denne er den almindelige Smørfarve. Smørfarven varierer jo utvivlsomt meget helt Landet rundt, og dernæst kan den jo stifte saaledes, at, hvad der i Dag er den almindelige Smørfarve, maaste slet ikke er det om et Aar. Det er en fuldkommen rigtig Betragtningssmaade, som i den Anledning blev gjort gjældende forleden af det ærede Medlem for Kallundborg (N. Sørensen), og det bekræftes yderligere ved, hvad der i Dag er sagt af det ærede Medlem fra Veire (Holstein-Vedreborg), der jo endogsaa antydede Muligheden af, at man ved Fabrikationen af Smør her i Landet kunne komme til at gaa over til at levere det usarvet til England — saavidt jeg forstod ham. Det kan man overmaade let tænke sig. Da Engländerne jo faae det ferske Smør fra Frankrig indført usarvet, saa kan maaste den Anskuelse ogsaa komme til at gjøre sig gjældende, at man ønsker at faae vort saltede Smør indført usarvet, og i saa Fald have vi jo de to Smørforter lige op ad hinanden; thi det faae vi med vore egne Dine paa Landbohøjskolen, at i deres pure Naturligtstand se de ganske ens ud. Nei, man kan ikke have en Bestemmelse som denne, der henviser til et saa vagt Begreb som „almindelig Farve“, og derfor kan man jo heller slet ikke med nogensomhelst Nytte vedtage det Vædringsforslag, der er stillet, at det skulde være almindelig Handelsfarve; thi vi ere ikke komne et Skridt videre dermed. Vagheden og Ubestemtheden ligger i Udtrykket „almindelig“,